

i Lovforslaget. Forslaget søger altsaa at gennemføre Folketingets Ønske og at tilfredsstille det praktiske Retslivs Krav paa følgende Maade: § 14 udvider den efterlevende Ægtefælles Arveret paa den førstafdødes Slægtninges Bekostning, men man opnaar jo ikke derved det Resultat, som Folketinget ønskede. Dette opnaar man imidlertid ved Reglerne i §§ 15—20, idet man nemlig giver Ægtefællerne Valget mellem at skifte efter § 14 eller at hendsidde i uskiftet Bo efter Reglerne i §§ 16—20. Der er ingen Tvivl om, at de allerfleste Ægtefæller her vil vælge at hendsidde i uskiftet Bo; det er jo en Ordning, der ligger nær den, man ellers plejer at træffe under den gældende Ret ved gensidige Testamenter mellem barnløse Ægtefæller, og da navnlig, hvor det er den efterlevende Ægtefælle, der selv har tjent Formuen eller drevet Forretning med den. Det er naturligvis kun Fællesboet, som den efterlevende Ægtefælle faar Raadighed over; den afdødes Særeje maa skiftes efter de almindelige Regler; nyt Ægteskab kræver ogsaa efter dette Forslag Skifte, medens man ikke rigtig kan se af Folketingets Behandling, hvad Meningen var, naar der blev indgaaet nyt Ægteskab. I Overensstemmelse med hidtil gældende Praxis med Hensyn til gensidige Testamenter foreslaas det saa, at der kun regnes med eet Arvefald, saaledes at det altid bliver Arveforholdene ved den længstlevendes Død, som bliver afgørende. Fællesboet deles, naar Skiftet skal finde Sted efter den længstlevendes Død, i to lige store Dele, hvoraf hver Ægtefælles Arvinger faar sin Del.

Om de nærmere Detailler tror jeg at kunne henvise til Bemærkningerne og Bilaget, der omfatter hele Kommissionens Redegørelse. Ved Gennemførelsen af et Lovforslag som det heromhandlede opnaar man formentlig uden at gøre Uret til nogen Side eller at bryde skarpt med den hidtil gældende Lovgivning at føre Lovgivningen frem til det Stade, som den nys gennemførte Ægteskabslovgivning og det praktiske Retsliv i Øjeblikket gør rimeligt. Og da Problemerne er gennemdrøftet her gennem mange Aar og Kommissionens forslag formentlig velovervejet og forholdsvis let at tage Stilling til, skal jeg tillade mig at anbefale dette Forslag til hurtig og velvillig Behandling, om muligt saaledes, at det som Afslutning paa Ægteskabslovgivningen kan naa at følge de nys vedtagne Love ud i Livet i Aar.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Brandpolitiet paa Landet og det nærmest dermed i Forbindelse*

staaende Bygningsvæsen. Den nugældende Brandpolitilov paa Landet er af 1861, idet den dog senere er ændret paa forskellige Punkter i 1889 og 1898. Da Lovens Regler i det hele maa anses for stærkt forældede, er der fra forskellig Side fremsat Krav om at faa denne omfattende Lov revideret. Til Imødekommelse af disse Ønsker blev der i Aarene 1901—02. af den daværende Justitsminister fremsat et Forslag til en ny Brandpolitilov. Lovforslaget gennemførtes imidlertid ikke, navnlig fordi der ikke kunde opnaas Enighed mellem Rigsdagen og Regeringen om, hvorvidt Anvendelsen af snævre Skorstene kunde tillades i Bygninger af brandfarlig Karakter, hvilket Rigsdagen ønskede, men Regeringen ikke den Gang mente at kunne gaa med til. Først i Rigsdagssamlingen 20 Aar efter, i 1922, fremsatte min Forgænger paa ny Forslag til Brandpolitilov paa Landet. Dette Forslag var udarbejdet paa Grundlag af en Række Forhandlinger, som Justitsministeriet havde ført med Repræsentanter for de samvirkende Sogneraadsforeninger, Amsraadsforeningen, Repræsentanter for de gensidige Brandforsikringsselskaber og forskellige sagkyndige indenfor Bygnings- og Brandvæsenet. Forslaget kom til første Behandling her i Landstinget og gik i Udvalg. Men dette naaede ikke at afslutte sit Arbejde. Dog naaede man saa vidt, at der samledes, saa vidt jeg erindrer, gennemgaaende 12—13 Udvalgsmedlemmer om en Række Ændringsforslag, der sluttede sig til de i Lovforslaget nedlagte Principper. Og Udvalget endte med i sin Beretning den Gang at udtale, at det haabede, at Lovforslaget, saafremt det fremsattes paa ny ved næste Samlings Begyndelse — altsaa i Forfjor —, snart vilde kunne færdigbehandles i Landstinget; saa langt mente man altsaa at være kommet.

Jeg skal dernæst tillade mig i Hovedtræk at gøre Rede dels for Afvigelse mellem den nugældende Brandpolitilov og Forslaget af 1922, dels for Afvigelse mellem den tidligere Regerings Forslag og det nu fremsatte — naturligvis i de groveste Hovedpunkter, for det myldrer jo med Detailregler i denne Lov.

Afvigelse mellem det nu fremsatte Lovforslag fra det tidligere Regeringsforslag skyldes et Ønske fra min Side om at komme saa nær op som muligt til Landstingsudvalget for snart at faa gennemført en Lov paa dette Omraade. Om Enkeltheder maa jeg i øvrigt henvise til Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag.

Lovforslagets § 1 har bibeholdt den